

מונולוג של עדנאן חשוגי

הו, אני מכנה אותו "חבר נאמן". ה' ייתר הרבה יותר קרוב אליו כשהיה עדיין יורש-העצר. כאשר הפך מלך, ק' שה יותר להגיע אליו. לי אין זמן בש' ביל אנשים, שצריך להתאמץ כדי לה' גיע אליהם.

שאר בני-עמי, הסעודים, מחולקים ברעתם ביחס אליי. חלקם חושבים ש' חציתי את כל הקווים האדומים, רואים בי בגדר, היחס של האנשים האלה אליי גבר בעיקבות הפירסומים האחרונים, על הקשר שלי לפרשה האיראנית ועל קשרי עם הישראלים.

גם קודם לכן ידעו על קשרי אלה, עם שימיון פרס ועם אחרים. אפילו יא' סר ערפאת ידע על כך. בכל זאת, אחרי הפירסומים, מצבי הסתבך.

ראי מה הם עשו לחסן, מלך מרוקו, אחרי ביקור פרס אצלנו הוא גמור כיום בעולם הערבי.

שווימר

הבטיח

ב את פרשת הנשק לאיראן יזמ' תי כדי להשפיע על תהליכים היסטוריים. כל שרציתי היה ליצור ק' שר בין המתונים באיראן — יש שם שלוש קבוצות עיקריות: קיצונים, מ' תונים ומתקדמים — לבין האמריק' אים, דרך ישראל.

מדוע ישראל? כי לא בטחתי באמריקאים, שידעו איך להתעסק עם האיראנים. בישראל ישנם אנשים המנהלים קשרים ארוכי-שנים עם איראן.

רוצה לראות את המלך פייזלי? בתקופה ההיא, אל תשכחי, (גמאל) עבר-אל-נאצר עדיין היה בשילטון. זו היתה תקופה שונה לחלוטין. נפגשתי עם אדמונד, התרשמתי ש' הוא אדם מקסים, מהירות-פיסה. איש עסקים רציני.

הוא חשב אז שאפשר להפוך את מידברסיני לאזור משגשג, עם ירקות

ופירות. הוא היה מוכן להשקיע ביליון דולארים להגשמת החלום. התשובה שלי לאדמונד רוטשילד היתה: "אתה אדם מקסים, אקח אותך אל המלך בסודרסודות, אבל רק אם תקבל אישור מגורם ישראלי רשמי. אחרת אין כל טעם לכך".

הוא הסכים עימי ונסע למחרת היום לישראל. לא שמעתי ממנו במשך כמה ימים. אחרי שבועיים, טילפן אלי מיר' אש: "הם (הישראלים) כליך מסוכן סכים ומפולגים בינם לבין עצמם, עד

מאית. היא אינה מייצגת שום מדינה אחרת בעולם הערבי".

אין לי מושג מי היה אחראי לפיר' סום ההודעה. לא היה זה מישוה בכיר. סאדאת קיבל את נוסח ההודעה, קימט את הנניר, השליכו בועם וצווח: "אר' קיי, נעשה שלום עצמאי".

הלך ועשה שלום בין מצריים ויש' ראל.

אני עושה

היסטוריה!

ולא ההודעה המטופשת הזאת, שלא ברור מי היה אחראי לה, יכולנו לעשות שלום באיזור.

ראי איך נעשית — או אולי לא נעשית — ההיסטוריה.

לא מעניין אותי ששמי יוזכר בקשר לעשיית היסטוריה. עשיתי דברים ר' בים מאחורי הקלעים, ושמי לא פורסם. כן, עד פרשת הנשק האיראני.

הפירסום הזה מוזק לי. איזה רושם מתקבל ממני בישראל מהפירסומים ה' אחרונים? חבל!

כעת יש סביבי פחות מיסטריון. לאן שאני מגיע, יש סביבי דיבורים. אנשים מנסים לעשות ספקולציות. זה וזה שלח אותו לכאן, והוא עצמו שולח את זה וזה לשם.

אם נתעלם מן הרעש והפירסום, ק' יים כי רחף עז להיות מעורב בעשיית

"שרון ביקר אצלי!"

כך, יעקוב נימרודי הוא דוגמה טובה. הסיפור הזה, כאילו פרשת איראן נולדה כדי להציל בני-ערובה הוא קיש' קוש! את יודעת מתי גורע לי על בני-הערובה? בשלבים מאוחרים של העיס' קה!

כיצד? האיראנים, האמריקאים וה' ישראלים רצו לבחון אז את יכולתו של זה. כאותו שלב ניסו לשחרר את ויליאם באקלי, איש הסייאיאי. ביקשו ממני מיליון דולארים, ואחר-כך ארבעה מיל' יון נוספים. לא היה על כך שום רישום, לא נכתבו שום ערובות.

אל שווימר הבטיח לי: "סמוך על המילה שלי. תקבל בחזרה כל גרוש" זהו, לא ראיתי מאז גרוש מכל הכסף הזה...

שווימר, נימרודי וגורכניפאר נעלמו מחיי במשך שישה חודשים. נימרודי ככלל נעלם מחיי.

אני דווקא אוהב אותו, את נימרודי. מדוע התביישו חלק מהאנשים ל' צור עימי קשר? אני יודע שנוצר הרר' שם, כאילו אני שניתקתי את המגע א' תם.

אין זה נכון. זה קרה להיפך. זה כמו רומן בין גבר ואשה. אם הגבר נמשך לאשה אחרת — אפילו עוד לא בגד בכח'זוג — הוא מתחיל להרגיש ריג' שראשמה. הוא מתבייש להביט לה' שר בעיניים.

אגב, ידוע לך שלרוברט מקפרלן ניתנה הזדמנות — בביקורו המפורסם באיראן — לשחרר שניים מבני-הע' רובהו הוא לא ניצל את ההזדמנות!

עמירם ניר

קטנטן

עמירם ניר? הוא קטנטן בכל ה' מישק הזה.

אני מנסה לחשוב במושגים רחבים, מעל הסיכוסכים הקטנטונים והמאבקים האישיים. אינני כועס על איש מהמעור' רבים בדבר, כי אני מאמין שהיה כאן

שאינני יודע עם מי לדבר. אינני יכול לעשות דבר".

פאהד,

חבר נאמן

ב אותה תקופה נוצר הקשר ה' רשמי ביני לבין דייב (רודי) קימ' חי.

פגשתי אותו בפאריס. הוא עבר אז במוסד. אני מאוד מעריך אותו.

המלך פאהד, אגב, לא אוהב יוזמות פרטיות בנושאים בינלאומיים. הוא דווקא מעריך את העזובה, שאני רואה את הרברים לטווח ארוך.

אל תשכחי, יש דברים שאין אני מ' סוגל להשמיע בקולדום. היחסים ביני לבין פאהד?

היסטוריה. זו הרגשה שאין לתארה ב' מילים.

רוטשילד

התיאש

ב אז 1967 אני מעורב בתהליכים היסטוריים. אילו היית יודעת כמה? אגב, מה שלום האתיופים? מה זאת אר' מרת מ' היהודים שהבאתם מאתיופיה? הנרי קיסינג'ר פנה אליי בקשר אליהם. הוא לא ידע שהעיסקה בעניין האתיופים כבר היתה סגורה, וניסה לג' שש אצלי, כדי שאפעיל את קשריי. התחלתי להיות פעיל ב'1976. אר' מונר דהרוטשילד טילפן אליי. תחילה יצר עימי קשר דרך פוליטיקאי, חבר משותף. החבר הזה הודיע לי: "אדמונד

אומה ההיסטורי. במקביל סידרתי ל' פאהד, שהיה אז יורש-העצר — היום הוא המלך — ראיון בשבועון ניוזוויק. הבהרתי לו: "עליך להראות לאמרי' קאים שאינך נגר השלום. עליך לתמוך בפומבי בצעדו של סאדאת".

הראיון פורסם. עוד לפני שקיבלתי הודעה, נסעתי עם עותק שלו אל הנשיא סאדאת. פגשתי אותו מוקדם בבוקר. הוא בא לקבל את פניי בשעה בלתי מקובלת. כשרק יצא מהמכונית הנשי' אותית, הגשתי לו את הראיון שאיר' גנתי ואמרתי לו: "אדוני הנשיא, אתה אחראי לשלום באיזור".

הוא נטל את הראיון, קרא ולפתע התחיל לרקוד. אחר-כך יצאה הודעה מוורח, בשם משרד-החוץ הסעודי, כי רוח כזאת: "מצריים היא מדינה עצ'

ב ראיון הזה, שהוא מסוכן עבורי, חשוב לי להופיע כאדם הרוצה ב' שלום.

לישראל יש תפקיד בתהליך הש' לום. אתם, הישראלים, זקוקים לאזור סאדאת משלכם.

לפני הביקור ההיסטורי, הוא היה סאדאת הוא מודל לחיקוי עבורי. הוא היה חבר קרוב שלי. הייתי אחר האנשים היחידים שידעו מראש על ב' קורו בירושלים.

מוראג בקשר לסעודיה. הוא התייעץ איתי. טילפנתי לאל שווימר ולרודי קימחי והסברתי להם: מנחם בגין חייב להתייחס בנאומו, לרגל הביקור, לס' עודיה. הוא חייב להזכיר אותה: הם באמת מיהרו לבגין ואמנם — ברגע האחרון ממש שינה בגין את נ'

"הראיון הזה לעיתונאית ישראלית מסכן את חיי..."

מוסרת כלל. בעל חן ילדותי ונטייה למעשי-שובבות. מרצין ומחייך חליפות.

מדבר על דברים שברומו של עולם — על השלום המיוחל ועל קשרים נסתרים; על קשרים עם גדולי-עולם ועל תככים ותככים; על תיקוותיו ועל אכזבותיו. מצחקק, מתגרה בבת-שיחו בשאלות אי' שיות, מתייעץ, מניעץ.

אל תשבי כשרגליך משולבות זו על זו. אמר לפתע. זה מעקם את המותניים ועלול לגרום אחר-כך קשיים בלידה. כשהסתלתי ספק בקביעתו. הזעיק רופא כדי שיחזק את דבריו.

אחר-כך, במיסעדה מפורסמת בפאריס, הזמינתי לריקוד, הוביל אותי לשולחן. פתח במונולוג על הצורך בשלום. לפתע חדל וסימן למלצר בידו. אני רוצה את הלהקה הצוענית. אמר לו. כשהתייצבו לפניי, ביקש, להפתעתי, שישירו. משהו ישראלי. לכבוד האורחת שלו. בנאוה לא-מוסרת אמר: "העובדה שאני מעניק לראשונה בחיי ראיון לעיתונאית ישראלית מסכנת את חיי אפילו יותר מהפירסומים בתקשורת העולמית על קשרי עם אישים ישראלים, בפרשת-איראן ולמניה".

חשוגי, ממעריציו של אנוור אל-סאדאת המנוח, אינו מסתיר כי דוגמת הנשיא המצרי שנרצח נוסכת בו אומץ-לב. ומחזקת אותו ברצונו להידבר ישירות עם הציבור הישראלי. ובין כוסיית לכוסיית — הוא ודקה ואני ויסקי — פתח את סגור ליבו. לא הכל לפירסום.

ביום הראשון בשבוע שעבר טילפן עדנאן חשוגי לביתי שוב ושוב. אחר-כך נפגשנו בוילה-צ'סטסה. חשוכת ליד אגם קטן, בגבול אי' סליה-שוויץ. מלון ויקרה בעל-מוניטין.

לווילה-צ'סטסה מגיעים אנשים עשירים. הנזקקים לטיפול-שיניים: יש בקירבת-מקום מרפאה מודרנית ובה חידודשים האחרונים ברפואת-שיניים: רופאים מעולים, טיפול מהיר — ויקר.

חשוגי הגיע למקום במטוסו הפרטי, הישר מקאן. לבדיקת-שיניים תקופתית — אחת לשנה. בשיחת-טלפון מוקדמת קבענו פגישה בצ'סטסה ב'1.30 לפנות בוקר.

הגעתי במונית, בדיוק בשעה הייעודה. כשפתחתי את דלת המונית, הבחנתי כי מן המונית השחורה, שהיתה צמודה אלינו בקילומטרים האחרונים, מגיח איש שמנמן, חייכן, לבוש בהידור.

זה היה עדנאן חשוגי. קמטו ממוצעת, חיוכו ערמומי, מניו עגלגלות. ומה שבולט בחן יותר מכל: ריסים ארוכים, מתעגלים כלפי מעלה. שהוא עושה בהם שימוש רב: קורץ, קורץ ועוד פעם קורץ.

תחילה, בילוי קצר במיסעדת-המלון, בחברת כמה ממלווי. אחרי כמה דקות, מגישה בארבע עניינים בסוויטה שהועמדה לרשותו. הוא החליף חליפה מחוייטת בגלבייה לבנה ובכפכפים. אני מקבל את מניד, אמר לי בקריצה. בבגד הלאומי שלנו! שיחה לתוך הלילה עם אדם הנוהג תחילה בחשדנות שאינה